

Οι ατέλειες των αγίων ελπίδα για τη δική μας ατέλεια

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Αναφέρεται στο βίο του Αγίου Σιλουανού του Αθωνίτου, ο οποίος διψούσε ακατάπαυστα το Θεό, ότι προσευχόταν για πολύ καιρό με ασταμάτητο θρήνο αλλά δεν δεχόταν καμιά θεία παρηγοριά.

«Πέρασαν μήνες και μήνες με τέτοια προσευχή κι οι δυνάμεις της ψυχής του εξαντλήθηκαν. Έφτασε στην απόγνωση και φώναξε:

-Είσαι αδυσώπητος!

Κι όταν μ' αυτές τις λέξεις ράγισε κάτι μέσα στην αποκαμωμένη από την απόγνωση ψυχή του, είδε ξαφνικά το ζώντα Χριστό! Φωτιά γέμισε την καρδιά του κι όλο του το σώμα με τέτοια δύναμη, που, αν κρατούσε ακόμη μια στιγμή η όραση, θα πέθαινε! Ποτέ πια δεν μπορούσε να λησμονήσει το ανείπωτα πράο, το απέραντα αγαπητικό, χαρούμενο και γεμάτο από υπερνοητή ειρήνη βλέμμα του Χριστού. Και στα επόμενα χρόνια της ζωής του μαρτυρούσε ακούραστα πως «ο

Θεός αγάπη εστίν». Αγάπη άπειρη, που ξεπερνά κάθε νου!».

Μελετώντας τους βίους των αγίων κατανοούμε πόσο αληθινοί είναι, αφού περιγράφουν βιώματα τόσο ανθρώπινα. Δεν παρουσιάζουν μόνο τις θεϊκές εμπειρίες τους, τους πνευματικούς και σωματικούς τους αγώνες, αλλά και τις αδυναμίες, τις πτώσεις, τις δυσκολίες που ως άνθρωποι βίωναν. Αυτά, άλλωστε, δεν τα συναντούμε και στο Ευαγγέλιο; Δεν αναφέρουν την άρνηση του Πέτρου, τη σύγκρουσή του με τον Παύλο, τη φιλοδοξία των υιών Ζεβεδαίου, την απιστία του Θωμά;

Σημασία δεν έχει το κατόρθωμα, το χάρισμα, το άνωθεν βραβείο, γιατί αυτά είναι Θεόδοτα. Ο άγιος το κατανοεί και δεν υπερηφανεύεται. Ενώπιον του Θεού έχει αξία η προσπάθεια, η θέληση του ανθρώπου, ο ζήλος του να ζήσει το Θεό. Αυτή η πορεία έχει τα πάνω και τα κάτω της, τις απογοητεύσεις και τις ευφροσύνες της, τη χάρη που ζωογονεί και τις πτώσεις που θανατώνουν.

Οι αληθινοί βίοι των αγίων περιγράφουν την πραγματικότητα. Αυτή μας ενθαρρύνει να αγωνιστούμε και να ποθήσουμε την αγιότητα, που έχει πάλη μα έχει και ομορφιά. Ποιος, άλλωστε, θα τολμούσε να πορευτεί αυτό το δρόμο, χωρίς την αίσθηση της παρουσίας του Θεού, της αγάπης και της πολλής χαράς Του;

Βέβαια, οι άνθρωποι θεωρούν τα χαρίσματα ως αγιότητα και μάλιστα αρνούνται τον κόπο και τον πόνο του σταυρού τους. Θαμπώνονται από «θαύματα και οράματα», εκστασιαζόμενοι από χαρισματικές καταστάσεις, αλλά αγνοούν την υπομονή που χαριτώνει, την ταπείνωση που ανορθώνει, την αγάπη που θεώνει.

Η αλήθεια ελευθερώνει από πλάνες και ο άνθρωπος βαδίζει γνωρίζοντας την πραγματικότητα. Η Εκκλησία προσφέρει την Αλήθεια, οι λαοπλάνοι το ψέμα που μπλέκει, συγχύζει και παραπλανά. Αλλοίμονο σ' όσους προσφέρουν ένα Χριστό χωρίς Σταυρό, ένα θαύμα αντί σημείο της Βασιλείας. Αλλά αλλοίμονο και σε όσους δεν διακρίνουν την Αλήθεια από το ψέμα και αρέσκονται στη φανταστική πνευματική ζωή. Γιατί και οι μεν και οι δε, ζώντας μέσα στην ψευδαίσθηση, χάνουν της αίσθηση της ουράνιας ομορφιάς, της χαράς διά του Σταυρού, την ελευθερία των τέκνων του Θεού.

Η πραγματικότητα της ατέλειας των αγίων, όπως καταγράφεται στους πραγματικούς βίους τους, μας βεβαιώνει πως η αγιότητα είναι εφικτή. Κι ακόμα, πως μέσα απ' αυτές ανατέλλει η νέα ζωή του Χριστού, η όντως Ζωή, που μαρτυρά την αγάπη Του, τη δύναμή Του, την Τελειότητά Του.

Πηγή: isagiastriados.com